

det Beløb, som Talen er om, som vel nok er 10—12 Mill. Kr. om Aaret. Den højtærede Minister mener, at han vil faa 3—4 Mill. Kr. ind gennem højere Jernbanetakster. Det synes jeg er noget sangvinsk. Jeg tror ikke paa de 3—4 Millioner. Men selv om de kom ind, vilde det jo langt fra være tilstrækkeligt. Hvad Stempelskatten angaar, vil jeg tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at en tidligere Finansminister — det var Brun — har i sin Tid paa Foranledning her fra, idet det var mig selv, der rejste Spørgsmaalet, nedsat en Kommission til Revision af Stempeloven, men da var Talen om en Tydeliggørelse af og Tilføjelser i den Lov, som til Februar næste Aar bliver 50 Aar gammel, og i det Kommissorium, som er udstedt til Medlemmerne af Stempelkommissionen, var det ikke overdraget dem paa nogen Maade at bidrage til at bringe Balance i Statsregnskabet. Men derimod var, som sagt, det, som foranledigede Finansminister Brun til at nedsætte denne Kommission, den Omstændighed, at Loven var bleven for gammel og for utydelig. Jeg vil derfor bemærke, at for Stempelovens Vedkommende burde det ikke blive saaledes, at den nu skulde bruges til at skaffe Balance; i alt Fald skulde saa den Kommission, som arbejdede i den Sag, have et Kommissorium om, at det var Hensigten dermed. Der har aldeles ikke været tænkt fra dette Tings Side, og det er heller ikke udtalt i Kommissoriet, at det skulde være dens Opgave.

I øvrigt maa jeg ogsaa sige, at hvis den højtærede Finansminister har Ret, — og jeg tror, han har Ret — deri, at vi befinde os i en forbigaaende Overflødighed af Mangel paa Penge, om jeg maa udtrykke mig saaledes, saa synes jeg nok, at det vilde være en mindre heldig Foranstaltning at benytte organiske Love som f. Eks. Stempeloven til at bringe os forøgede Indtægter i Statskassen. Det er jo dog saaledes, at den Stempelov, vi have, har bestaaet i 50 Aar nu i Aar, og den, vi faa, vil muligvis komme til at bestaa endnu længere. Saa skulde man dog ikke saa gerne i en saadan Lov være paavirket af saadanne Kalamiteter eller Ulemper eller forbigaaende Pengeforlegenheder, som de Forhold, vi nu befinde os i, efter den højtærede Finansministers Mening ere. Men under alle Omstændigheder er Kommissionen jo ikke nedsat med det for Øje, og jeg tror nu heller ikke, at den højtærede Minister mener, at det er gennem forøgede

Stempelafgifter, at vi skulle søge Fædrelandets Frelse.

I øvrigt tror jeg at kunne henvise til mine første Udtalelser, og den højtærede Finansministers Udtalelser synes mig ikke at have afkræftet, og søgte ikke at afkræfte, hvad jeg har udtalt, jeg har nærmest forstået, at vi egentlig talt vare mere enige, end jeg havde troet.

Brandes: Den højtærede Finansminister har i en vis Henseende gjort mig det noget vanskeligt at besvare hans Bemærkninger, nemlig derved, at Tiden allerede er ret langt fremrykket, og jeg gerne vil føje den højtærede Minister i hans Ønske om at faa denne Sag færdig; da det høje Landsting rimeligvis allerede er blevet træt af Debatten, skal jeg indskrænke mig til det mindst mulige. Til at begynde med kunne vi maaske bortlægge Komplimenterne. Nu have vi ligesom de homeriske Helte udvekslet saa mange venlige Ord, at vi kunne skride til Værket og gaa lige direkte løs paa de Punkter, hvor vi ere uenige. Med Hensyn til saadanne Smaating som Forholdet til den Opposition, der var i Folketinget, skal jeg ikke komme videre ind derpaa; det maa siges at være behandlet til Ende. Kun tør jeg sige til den højtærede Finansminister, at der havde vel nok været Mulighed for at fremskaffe et Finansudvalg i Folketinget tidligere, hvis Finansministeren havde ønsket det, i alt Fald plejer man jo dernede som her at forhandle med Gruppeførererne, hvis man ikke kan finde Finansudvalget eller det rette Udvalg. Der havde været en Mulighed derfor, men det skal jeg nu ikke opholde mig ved, da det kun er en Ubetydelighed i Forhold til selve Sagen.

Jeg har spurgt den højtærede Finansminister, hvorledes han vil dække Underskuddet, som foreligger i Aar og til næste Aar. Han er enig med mig deri, at den Sum, som nu er i Kassebeholdningen, vil være tilstrækkelig efter al Rimelighed til at dække Underskuddet i indværende Finansaar, Supplementperioden regnet med. Jeg er gaaet ud fra dette, og den højtærede Finansminister sagde, at det troede han ogsaa. Naturligvis har jeg ikke kunnet forlange, at den højtærede Finansminister skulde have nogen Vished derfor, men det troede han, og jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro det. Vi ere maaske enige om, at Underskuddet i dette Finansaar vil være op imod 30 Mill. Kr., og jeg har